

Form for Akkordforhandling, der er lagt til Grund for nærværende Udkast, dels næppe naturligt vilde kunne forlanges opfyldt i ethvert Tilfælde, hvor Debitor i Forretningsforhold underskriver sit Navn, og derfor let kunde give Anledning til Tvivl, har man ikke optaget den.

Det er ligeledes omtalt i de indledende Bemærkninger, at den offentlige Akkordforhandling ikke beskytter Skyldneren mod Fordringshavernes Retsforfølgning. Dog kan Arrest, Udlæg, Udpantning eller Afsætning ikke ske, medens den offentlige Akkordforhandling staar paa, undtagen for Fordringer, der ikke berøres af Akkorden. Der kan naturligvis rejses det Spørgsmaal, om det er forsvarligt at udelukke Adgangen til individuel eksekutiv Retsforfølgning, naar Loven desuagtet lader Skyldneren forblive i den fulde retlige Raadighed over sit Bo. Men dette kan dog formentlig forsvareres, naar Loven paa den anden Side aabner Adgang for enhver Fordringshaver, hvis Fordring ikke er sikret ved tilstrækkeligt Pant, til at begære Skyldnerens Bo taget under Konkursbehandling alene under Henvisning til, at han har henvendt sig til Skifteretten om offentlig Akkord. Udkastet tillader endogsaa en Fordringshaver at forlange Skyldnerens Bo i dette Tilfælde taget under Konkursbehandling, selv om hans Fordring ikke er forfalden, jfr. Konkurslovens §§ 41 og 43, sammenlignet med § 42. I Virkeligheden er Konkurs da ogsaa netop den eksekutive Retsforfølgning, der er den naturlige i en Situation som den, hvori Skyldneren tænkes at befinde sig, og Eksekution vilde, hvis den kunde finde Sted, i Reglen have Skyldnerens Fallit til Følge. Grunden til, at man har ønsket at udelukke Fordringshaverne fra at foretage individuel eksekutiv Retsforfølgning, er den, at Fordringshaverne erfaringsmæssigt ere endnu mere tilbageholdne med at foranledige en insolvent Skyldner erklæret fallit end med at lade foretage Eksekution hos ham. Ti medens de ved at benytte den sidstnævnte Fremgangsmaade dog erhverve sig en Chance for at faa Dækning af det udlagte Gods, nemlig hvis Skyldneren dog ikke gaar fallit saa betids, at Udlæget kan afkræftes, ere de derimod ved at erklære ham fallit sikre paa at slaa alting i Stykker, ogsaa for sig selv.

I Tidsrummet mellem Akkordens Vedtagelse og Rettens endelige Afgørelse om dens Stadfæstelse (altsaa i Tilfælde af Paaanke Akkordrettens Afgørelse og ellers indtil Ankefristens Udløb) er al eksekutiv Retsfor-

følgning og derunder ogsaa Konkurserklæring udelukket fra de Kreditorers Side, som berøres af Akkorden.

Den i Paragraffen foreskrevne Forlængelse af Fristerne for Retshandlers Afkræftelse i Tilfælde af Konkurs er en nødvendig Følge af, at Adgangen til at erklære Skyldneren fallit standses.

Det Spørgsmaal er rejst i Kommissionen, om ikke det i Konkurslovens § 20 fastsatte Tidsrum af 8 Uger, i Løbet af hvilket de i den nævnte og de følgende Paragraffer omhandlede Retshandler kunne afkræftes i Tilfælde af Konkurs, og som nu regnes fra Konkursens Begyndelse, kunde regnes fra det Tidspunkt, da Skyldneren tilkaldte Tillidsmænd, ifald Akkordforhandlingen løb ud til Konkurs. Dette skulde være i Overensstemmelse med den norske Konkurslov, som i § 47, 2det Stykke bestemmer: „Har Akkordforhandling fundet Sted, og Konkurs derefter aabnes i Henhold til Lov om Akkordforhandling §§ 7 eller 31, skulde de i §§ 42—46 omhandlede Frister regnes fra den Tid, da Begæring om Akkordforhandling blev indgivet til Retten. Det samme gælder, naar Begæring om Akkordforhandling er afslaaet, og Konkurs er aabnet inden 4 Uger derefter.“

Herimod maa dog bemærkes, at det er betænkeligt at knytte den omspurgte Retsvirkning til Skade for den Trediemand, som har indladt sig med Skyldneren i den eventuelt afkræftelige Retshandel, til det Faktum, at Skyldneren paa et Tidspunkt, da han endnu kun akkorderer underhaanden, vælger Tillidsmænd, som han endda frit kan afskedige, ligesom det ganske beror paa Skyldneren, om og hvornaar den private Akkorden skal overgaa til offentlig Akkordforhandling, ifald Betingelserne herfor overhovedet komme til Stede. Og dersom Tillidsmændenes Tilkaldelse ikke efterfølges af offentlig Akkordforhandling, vedkommer Spørgsmaalet overhovedet ikke denne Lov. Der maatte i ethvert Fald sættes en Tidsfrist for Konkursens Indtræden, da ellers den Trediemand, med hvem Skyldneren havde indladt sig i det afkræftelige Forhold, vilde kunne holdes hen i en ubestemt Tid. Men ligesom Kommissionen i det hele maa søge, saa vidt muligt, at undgaa at foreslaa Forandringer i Konkursloven, saaledes er der paa dette Punkt ej heller nogen som helst i Akkordlovudkastet liggende Nødvendighed derfor. I den norske Konkurslov er Bestemmelsen nødvendig, fordi Konkurs ikke kan fremkaldes af Fordringshaverne, saa længe den offentlige Akkordforhandling